

ชื่องาน: “ตุ๊กแกออกเป็นนายจ๋า” สีอะคริลิกบนผ้าใบ
ผลงาน: อาทิตย์ มุศลสาร

รัฐศาสตร์สาร

ปีที่ 42 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม-สิงหาคม 2564)

ISSN 0125-135X

รัฐศาสตร์สาร เป็นวารสารทางวิชาการ มีวัตถุประสงค์เผยแพร่ความรู้และความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ ในทางวิชาการในแขนงวิชารัฐศาสตร์ ตลอดจนสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ส่งเสริมให้อาจารย์และนักวิชาการให้เสนอผลงานทางวิชาการ และเพื่อให้เป็นเอกสารประกอบการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

ทัศนะและข้อคิดเห็นในวารสารฉบับนี้เป็นของผู้เขียนแต่ละท่าน ไม่ถือเป็นทัศนะและความรับผิดชอบแต่อย่างใดของคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผู้ประสงค์จะขอนำข้อความใดจากวารสารฉบับนี้ไปเผยแพร่ จะต้องได้รับอนุญาตจากผู้เขียนและบรรณาธิการตามกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์เสียก่อน

รัฐศาสตร์สาร ยินดีรับพิจารณาบทความ โดยต้องส่งต้นฉบับบทความจำนวน 3 ชุด และแผ่นดิสเก็ตจำนวน 1 แผ่น เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาที่เกี่ยวข้องพิจารณาพร้อมกับที่อยู่ และเบอร์โทรศัพท์ของผู้เขียน เพื่อการติดต่อกลับ

รัฐศาสตร์สาร เป็นวารสารภาษาไทย ตีพิมพ์ปีละ 3 ฉบับ

ฉบับที่ 1 เดือน มกราคม - เมษายน

ฉบับที่ 2 เดือน พฤษภาคม - สิงหาคม

ฉบับที่ 3 เดือน กันยายน - ธันวาคม

สมัครสมาชิกหรือสั่งซื้อ **รัฐศาสตร์สาร** ได้ที่:-

สำนักงานรัฐศาสตร์สาร ชั้น 2 คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เลขที่ 2 ถนนพระจันทร์ เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200

- โทรศัพท์ 0 2613 2336 (ท่าพระจันทร์)

- โทรสาร 0 2226 5651

จัดจำหน่ายโดย บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

โทรศัพท์ 0 2225 9535 ถึง 40

พิมพ์ที่:

โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, พ.ศ. 2564

โทรศัพท์ 0 2564 3104 ถึง 6

โทรสาร 0 2564 3119

<http://www.thammasatprintinghouse.com>

คณะทำงาน

ที่ปรึกษา

คณบดีคณะรัฐศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บรรณาธิการ

ธเนศ วงศ์ยานนาวา

คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
ประเทศไทย

กองบรรณาธิการ

ชัยวัฒน์ สถาอานันท์

คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
ประเทศไทย

กิตติ ประเสริฐสุข

คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
ประเทศไทย

อภิชาติ สถิตนิรามัย

คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
ประเทศไทย

นลินี ตันธูนิตย์

คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ประเทศไทย

นิติ ภาวครพันธ์ุ์

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
ประเทศไทย

สิริพรรณ นกสวน สวัสดิ์

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
ประเทศไทย

เกษม เพ็ญภินันท์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
ประเทศไทย

วิฒนา สุกัณศีล

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,
ประเทศไทย

Patrick Jory

University of Queensland, Australia

วารสาร “รัฐศาสตร์สาร” มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

“รัฐศาสตร์สาร” (Political Science Journal) เป็นวารสารวิชาการฉบับแรกของคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งมีความเป็นมายาวนานและได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในวงการสังคมศาสตร์ไทย วารสารฉบับนี้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2521 เพื่อเผยแพร่ข้อมูลความรู้และข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ตลอด 4 ทศวรรษที่ผ่านมา “รัฐศาสตร์สาร” ได้นำเสนอผลงานวิจัยและงานเขียนอันทรงคุณภาพจำนวนมากไม่ถ่วงจากผู้เชี่ยวชาญหลายสาขาวิชา อาทิ รัฐศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ปรัชญา สังคมวิทยา มานุษยวิทยา เศรษฐศาสตร์ นิติศาสตร์ จิตวิทยา ฯลฯ บทความที่ได้รับการตีพิมพ์ใน “รัฐศาสตร์สาร” มักถูกเอาไปใช้เป็นเอกสารประกอบการสอนตามมหาวิทยาลัย ตลอดจนเป็นงานอ้างอิงสำหรับการวิจัย ทางกองบรรณาธิการมีความมุ่งมั่นที่จะรักษามาตรฐานการตีพิมพ์ รวมทั้งคอยคัดเลือกผลงานที่ทันสมัยมานำเสนอผู้อ่าน

หากมีข้อสงสัยใดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ คุณชานนท์ จันทร์หอมกุล (ผู้ประสานงาน) โทร. 0 2613 2301 E-mail: Chanon.jann@gmail.com

นโยบายของวารสารรัฐศาสตร์สาร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

จุดมุ่งหมาย:

“รัฐศาสตร์สาร” เป็นวารสารวิชาการฉบับแรกของคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีวัตถุประสงค์เป็นสื่อกลางสำหรับแลกเปลี่ยนนันททัศน์ในหมู่นักวิชาการและเผยแพร่ความรู้ด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ทั้งในรูปแบบบทความวิจัย บทความวิชาการ บทความแปล และบทปริทัศน์หนังสือ

ขอบเขตสาขาวิชาของผลงานที่ตีพิมพ์:

- การเมืองการปกครอง
- ประวัติศาสตร์
- การระหว่างประเทศ
- ปรัชญา
- การบริหารรัฐกิจ
- สังคมวิทยา
- นิติศาสตร์
- มานุษยวิทยา
- เศรษฐศาสตร์
- วารสารศาสตร์

กำหนดการตีพิมพ์:

“รัฐศาสตร์สาร” เป็นวารสารราย 4 เดือน มีกำหนดออกปีละ 3 ฉบับ ดังนี้

- ฉบับที่ 1 เดือน มกราคม – เมษายน
- ฉบับที่ 2 เดือน พฤษภาคม – สิงหาคม
- ฉบับที่ 3 เดือน กันยายน – ธันวาคม

ประเภทผลงานที่ตีพิมพ์:

- บทความวิจัย (Research article)
- บทความวิชาการ (Academic article)
- บทความแปล (Translated article)
- บทปริทัศน์หนังสือ (Book review)

กระบวนการพิจารณาบทความ:

ผลงานทุกชิ้นที่ได้รับตีพิมพ์ในวารสาร “รัฐศาสตร์สาร” จะต้องผ่านการประเมินคุณภาพทางวิชาการโดยกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิในนามที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องของจำนวนอย่างน้อย 2 ท่าน (Double-blind Peer Review) โดยกระบวนการทั้งหมดจะใช้เวลาประมาณ 3-4 เดือน

จรรยาบรรณและความรับผิดชอบของผู้เขียน:

ผลงานที่เสนอต่อวารสาร “รัฐศาสตร์สาร” จะต้องเป็นผลงานที่ไม่อยู่ในกระบวนการพิจารณาตีพิมพ์ของวารสารวิชาการอื่น นอกจากนี้ ผู้เขียนต้องไม่ละเมิด หรือคัดลอกผลงานของผู้อื่น (Plagiarism) ซึ่งถือเป็นการละเมิดจรรยาบรรณทางวิชาการอย่างร้ายแรง

Copyrights © 2020 by วารสารรัฐศาสตร์สาร

บทความที่ได้รับการตีพิมพ์เป็นลิขสิทธิ์ของ “วารสารรัฐศาสตร์สาร” หากผู้ใดประสงค์ที่จะนำบทความในวารสารไปใช้ไม่ว่าจะด้วยกรณีใด ๆ จะต้องได้รับความยินยอมจากบรรณาธิการบริหารของวารสารก่อน จึงจะนำเอาบทความไปใช้ได้ อีกทั้งข้อความที่ปรากฏในบทความแต่ละเรื่องในวารสาร เป็นความเห็นส่วนตัวของผู้นิพนธ์แต่ละท่าน ทางกองบรรณาธิการวารสารและผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใด ๆ ต่อความผิดอันเกิดจากความเห็นส่วนตัวของผู้นิพนธ์ หากมีความผิดพลาดที่เกิดจากความเห็นส่วนตัวของผู้นิพนธ์ ผู้นิพนธ์จะต้องรับผิดชอบต่อการกระทำนั้นแต่เพียงผู้เดียว

รัฐศาสตร์สาร ฉบับ 42/2 (พฤษภาคม-สิงหาคม 2564)

บทบรรณาธิการ..... (8)

สาธารณรัฐไวมาร์: จักรวรรดิซ่อนรูปความปรารถนาและการแสวงหา..... 1
ความยิ่งใหญ่ในอดีต
บรรพต กำเนิดศิริ

“OK, Boomer”: เสียงสะท้อนจากเยาวชนไทยจากคูลูก้าการเคลื่อนไหว.....37
อรรถสิทธิ์ พานแก้ว
ชุตติเดช เมธีชุตติกุล

มุมมองที่แตกต่างบางประการของดิสคอร์ดทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ...69
ภูริวัฑฒ์ เครือณพรรัตน์

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดเก็บภาษีป้าย: 104
กรณีศึกษาเชิงทดลองในองค์การบริหารส่วนตำบล 3 แห่ง
วีระศักดิ์ เครือเทพ
ภาวิณี ช่วยประคอง
วศิน โกมุต
ไกรวุฒิ ใจคำปัน
ศदानนท์ วัตตธรรม

บทแนะนำหนังสือ

คนตะวันตกเป็นคนประหลาด: Joseph Henrich,..... 141
*The Weirdest People in the World How the West Became
Psychologically Peculiar and Particularly Prosperous,*
(London: Allen Lane, 2020)
ธเนศ วงศ์ยานนาวา

Michel Foucault, *The Confession of the Flesh* 157
The History of Sexuality Vol. 4, translated by Robert Hurley,
edited and with a foreword by Frédéric Gros,
(New York: Pantheon Books, 2021)
ธเนศ วงศ์ยานนาวา

บทบรรณาธิการ

ตัวอักษรกรีกจะมากพอสำหรับการตั้งชื่อการกลายพันธุ์ของไวรัสหรือไม่คงเป็นเรื่องที่ไม่มีใครตอบได้ ไม่ว่าจะเป็น ‘Alpha Gamma หรือ Epsilon’ ฯลฯ ก็ตาม ถึงแม้ว่าจะมีข้อมูลมากมายมหาศาลขนาดไหนของโลกของ ‘big data’ ก็ไม่ว่าจะทำให้เห็นภาพว่าไวรัสกลายพันธุ์ตัวต่อไปจะเป็นอะไร ทั้งนี้ไวรัสกลายพันธุ์จากสัตว์มาสู่มนุษย์ตัวต่อไปคืออะไร? โรคติดเชื้อจากสัตว์สู่คน (zoonotic diseases) ยังคงสร้างความหวาดวิตกให้กับมนุษย์ในสภาวะสมัยใหม่เสมอ โรคเกิดใหม่ (emerging disease) และกลับมาเกิดใหม่ (re-emerging disease) ยังคงไม่หนีไปและจะอยู่กับมนุษย์ไปเหมือนกับที่เคยอยู่กับมนุษย์มาตลอด

จากพระคัมภีร์ไบเบิลจน Justinian Plague มาสู่ Black Death ไล่มาจนถึงตำราแพทย์สมัยใหม่โรคระบาดเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์มนุษย์ ในบางประเทศการมี ‘state epidemiologist’ จึงกลายเป็นสิ่งจำเป็น ในต้นศตวรรษที่ยี่สิบจาก Spanish Flu (1918-1920) ไล่มาจนถึงหลังสงครามครั้งที่สอง Asian Flu (1957-1958) มาสู่ Hong Kong Flu (1968-1969) สายพันธุ์ต่างๆ มีอุบัติขึ้นมาอยู่เสมอๆ จาก H1N1 มาสู่ H2N2 มาถึง H3N2 ตามลำดับ สำหรับปริมาณการเสียชีวิต Spanish Flu สร้างความสิ้นสະเทือนมากที่สุด เพราะการตายมีปริมาณในหลักหลายสิบล้านขึ้นไป ในขณะที่สองอันหลังปริมาณก็อยู่ที่ตัวเลขหลายล้านคน

โรคระบาดไม่ได้มีแค่นี้ เช่น อหิวาต์ Marburg Virus Lassa Fever Nipah Virus เป็นต้น ส่วนประสิทธิภาพในการคร่าชีวิตไม่เท่าเทียมกัน เช่น Nipah virus อาจสูงได้ถึง 75% ของการติดเชื้อในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อินเดียใต้ ส่วนอัตราส่วนของการตายจาก Ebola สูงถึง 55-60% ด้วยพลังของการฆ่าทำให้โอกาสแพร่เชื้อไม่ได้ทรงประสิทธิภาพ เมื่อเป็น Ebola ก็หมายถึงการล้มหมอนนอนเสื่อ เช่น อาเจียน ท้องเสียอย่างหนัก เป็นต้น การควบคุมกักตัวของ Ebola ทำได้อย่างชัดเจน

ความหวาดวิตกของมนุษย์ต่อภัยอันตรายต่างๆ แปรเปลี่ยนไปตามยุคสมัย ในศตวรรษที่สิบเก้าวิธโรคสร้างความหวาดวิตกให้กับผู้คนอย่างมาก หลังสงครามโลกครั้งที่สองสงครามนิวเคลียร์สร้างความหวาดวิตกให้กับผู้คนโดยเฉพาะอย่างประเทศร่ำรวย ความหวาดวิตกของอันตรายจากสงครามนิวเคลียร์หลังสงครามโลกครั้งที่สอง

ค่อยหายๆ จากความทรงจำ

ความหวาดวิตกต่อภัยอันตรายแบบอื่นๆ ได้เข้ามาแทนที่ เช่น ระดับน้ำทะเลสูงขึ้นจากโลกร้อน เป็นต้น ชีวิตมนุษย์ที่ถูกทำให้เชื่อว่าจะได้รับการค้าประกันความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินจากรัฐกลายเป็นเพียงภาพแค่ภาพของ Abraham Bosse (1604-1676) ผู้เขียนภาพ ‘Leviathan’ ให้กับหนังสือ Leviathan ของ Thomas Hobbes เท่านั้น เพราะภัยอันตรายทั้งหลายหนักหนาสาหัสกว่า “Leviathan” จะจัดการได้

นักสังคมวิทยา Ulrich Beck นำเสนอ ‘สังคมเสี่ยง’ (risk society) หรือ ‘Risikogesellschaft’ ไว้ในปี ค.ศ. 1986 หลังจากเหตุการณ์ปัญหาโรงงานนิวเคลียร์ที่ Chernobyl สงครามนิวเคลียร์ไม่ได้สร้างความหวาดกลัวเท่ากับโรงงานนิวเคลียร์ในทศวรรษที่ 1990 ทั้ง Anthony Giddens และ Ulrich Beck ร่วมมือกัน (ระหว่างอังกฤษและเยอรมัน) จนทำให้คำๆ ‘สังคมเสี่ยง’ นี้ได้รับความนิยม

การล่มสลายของรัฐสังคมนิยมในปี ค.ศ. 1989 ไปจนถึงการเสื่อมถอยของรัฐสวัสดิการภายใต้การขยายตัวของทุนนิยม-เสรีนิยมใหม่ทำให้ความชัดเจนของ ‘สังคมเสี่ยง’ เพิ่มเสน่ห์ในฐานะคำเตือนและการบริหารจัดการความเสี่ยงเพิ่มมากยิ่งขึ้น ชีวิตเต็มไปด้วยภัยอันตรายแม้ว่าจะไม่ได้เป็นภัยอันตรายแบบในจินตนาการของ Thomas Hobbes อีกต่อไป ความเสี่ยงพร้อมเสมอที่จะถูกทำให้ไม่ให้เป็น “อันตราย” เมื่อความเสี่ยงเป็นสิ่งที่คำนวณได้ ความเสี่ยงที่คำนวณบริหารจัดการได้จึงไม่จำเป็นที่จะต้องอันตราย ถึงกระนั้นก็ตีความเสี่ยงกับอันตรายเป็นอะไรที่แยกจากกันได้ยาก การทำอะไรที่เสี่ยงแสดงให้เห็นถึงศักยภาพในการควบคุมชะตาชีวิตตัวเองโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีมาตรการป้องกันความปลอดภัย (safety) อีกมากมาย

อุดมการณ์แห่งความเป็นปัจเจกชนที่แสดงความรับผิดชอบโดยตนเอง เพื่อตนเอง และเป็นของตนเอง ตอกย้ำความเปราะบางของชีวิตเมื่อเจอกับอภิมหาภัยอันตราย เช่น โรคระบาด พายุ ฯลฯ ‘สังคมเสี่ยง’ สะท้อนความไม่แน่นอนของชีวิตที่มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ความกลัวนำไปสู่การจัดการบริหารความเสี่ยง บริษัทประกันเป็นกลไกสำคัญของระบบทุนนิยมที่หาประโยชน์มหาศาลจากชีวิตที่มีความเสี่ยง แต่บริษัทประกันก็พร้อมที่จะลงทุนไปกับความเสี่ยง แต่ถ้าเสี่ยงมากเกินไปไม่คุ้มค่าก็ไม่ต้องเสี่ยง

จาก Epidemic ไปจนถึง Pandemic เชื้อโรคเป็นองค์ประกอบสำคัญของชีวิตเสียๆ Pandemic ไม่ได้ทำให้คนตายแบบการทำร้ายจากสัตว์ร้ายหรือคนทำสงครามฆ่ากันเอง โรคระบาดไม่ใช่ ‘Richard Parker’ เสือในนิยาย The Life of Pi ของ Yann Martel โรคระบาดไม่ใช่สงครามที่เป็นการกระทำต่อกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกันเองอย่างเป็นระบบ สงครามแสดงรูปแบบพัฒนาการการใช้ ‘Rationality’ ที่ทรงประสิทธิภาพในการทำลายล้างอีกฝ่ายหนึ่ง โรคระบาดไม่ได้ผ่านกระบวนการ ‘rationalization’ ที่แสดงออกผ่าน ‘strategic planning’ ได้ไม่ว่าจะในระยะสั้นๆ เช่น 5-20 ปี เป็นต้น หรือไกลในระดับอายุขัยของมนุษย์ ความหวาดกลัวทำให้การวางแผนระยะยาวเป็นทางเลือก ตัวเลขของแผนยิ่งยาวเท่าใดก็ยิ่งแสดงถึงความวิตกกังวลมากขึ้นเท่านั้น

โรคระบาดไม่ใช่ ‘Richard Parker’ หรือสัตว์เลื้อยคลาน เช่น มนุษย์ ที่สามารถใช้อาวุธฆ่าตาย เมื่อฆ่าตายแล้วทุกอย่างกลับมามีชีวิตดีเหมือนเหล่าเทพนิยายทั้งหลาย เป็นต้น “สงคราม” กลายมาเป็นคำศัพท์ยอดนิยมที่ใช้กับการบริหารจัดการ ‘pandemic’ ถึงแม้ว่าคำอื่นๆ ก็สามารถที่จะใช้แทนได้ เพราะอย่างน้อยๆ ภัยพิบัติทางธรรมชาติแบบอื่นๆ ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องทำ “สงคราม” เช่น ภูเขาไฟระเบิด ฯลฯ นอกจากนี้โรคระบาดบางโรคที่ผ่านมาก็ไม่ได้ใช้คำแบบนี้ เช่น Zika เป็นต้น แม้ว่า ‘Ebola’ จะใช้คำ “สงคราม”

“สงคราม” กลายมาเป็นคำศัพท์ที่ใช้กับการต่อสู้และการรักษาโรค เช่น มะเร็ง เป็นต้น ผู้ป่วยกลายเป็น “ทหาร” ที่จะต้องร่วมมือกับเหล่า “นักรบ” อื่นในการใช้ เช่น คีโม เป็นต้น “สงคราม” เป็นคำศัพท์ที่ได้รับความนิยมในการปฏิบัติการแบบอื่นๆ ของรัฐ เช่น สงครามกับความยากจน (อันเป็นแนวทางในทศวรรษที่ 1960 สมัยประธานาธิบดี Lyndon B. Johnson) สงครามกับยาเสพติดที่ “รบ” กันมาตั้งแต่นโยบายของ Richard Nixon จากความยากจนถึงยาเสพติด “สงคราม” ก็ยังคงดำเนินต่อไป

คำศัพท์อย่าง “สงคราม” ทำให้ผู้ที่ไม่ใช่ทหารดูราวกับว่าเป็น “ทหาร” คนเหล่านี้จะต้องออกรบและพร้อมเสมอที่จะต้องสละชีวิตในสนามรบ จาก “แนวหน้า” ไปจนถึง “แนวหลัง” ต้องเตรียมพร้อมเพื่อทำ “สงคราม” ทุกสิ่งทุกอย่างต้องดำเนินการภายใต้ “สภาวะไม่ปกติ” การปฏิบัติการของทหารใน “สงคราม” เป็นสิ่งที่

ตั้งคำถามไม่ได้จากพลเรือน “สงคราม” ต้องรักษาความลับ ความโปร่งใสเป็นสิ่งที่ไม่หาได้ยากและไม่มีความจำเป็นในสงคราม

ในสงครามคนตายส่วนใหญ่เป็นพลเรือน สงครามโลกครั้งที่สองที่มีคนตายไปประมาณ 60-75 ล้านคน ส่วนใหญ่เป็นพลเรือน ถ้าคิดจาก 75 ล้านคนทหารที่ออกไปรบในสนามรบตายไปประมาณ 20 ล้านคน พลเรือนตายไปประมาณ 40 ล้านคน ส่วนที่เหลือ 15 ล้านคนตายด้วยสาเหตุอื่นๆ เช่น อดอยาก ถูกสังหารหมู่ เป็นต้น โดยยังไม่ต้องนับผู้ที่ต้องอพยพลี้ภัยไร้ที่อยู่

ในสงครามโลกครั้งที่สองทหารสหรัฐที่เข้าสงครามที่หลังนั้นเสียชีวิตไปประมาณ 400,700 คน ส่วนใหญ่ไม่ใช่ทหารระดับสูง เนื่องด้วยยุทธโศกปรณอาวุธระยะไกลในสนามรบเปลี่ยนแปลงไปผู้นำระดับสูงถูกย้ายไปบัญชาการด้านหลัง ในสงครามโลกครั้งที่สองมีทหารอเมริกันระดับนายพลที่เข้าปฏิบัติการในสงครามประมาณ 1100 นาย มีเพียงประมาณ 40 คนเท่านั้นที่เสียชีวิตในช่วงสงครามและหลังสงครามเล็กน้อย ในบรรดา 40 คนนี้มีเพียง 11 คนเท่านั้นที่เสียชีวิตจากการปฏิบัติการในสงคราม มี 2 คนที่ถูกประหารชีวิตโดยญี่ปุ่นเมื่อตกเป็นเชลยศึก

นายพล Simon Bolivar Buckner Jr. เป็นหนึ่งผู้เสียชีวิตในการสับประยุทธ์กันอย่างดุเดือดระหว่างทหารญี่ปุ่นกับทหารอเมริกันบนเกาะโอกินาวา ทหารอเมริกันเสียชีวิตไปประมาณ 7000 นาย ทหารญี่ปุ่นเสียชีวิตไปประมาณ 100,000 นาย ภาพของทหารอเมริกันปักธงบนเขาซูริบาชิ เกาะโอโวจิมา อันโด่งดังเป็นทหารระดับจ่าและพลทหาร

ธเนศ วงศ์ยานนาวา
บรรณาธิการ